

Andrei Vulpescu

**Colecționarul de
despărțiri**

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2017

COLECȚIONARUL DE DESPĂRȚIRI

L-am cunoscut la un eveniment la care m-am dus din pură curiozitate. Se numea „Universul relațiilor – cum să-ți alegi corect partenerul de viață?”. La prima vedere, nu părea genul interesat de relații, emoții sau sentimente. Părea mai degrabă un dur, un neșlefuit, un aspru, un ins care te poate pocni oricând, fără să i se miște vreun mușchi al feței. Parcă mă vedeam în oglindă!

- Bizară coincidență!, mi-am spus în gând.

Prietena care m-a invitat la eveniment a fost cea care mi-a făcut cunoștință cu el. Îl chema Bogdan, un tip la vreo treizeci și șapte-treizeci și opt de ani, nici prea înalt, nici prea scund (cam 1,85 cm), bine făcut, pe tiparul gladiatorului de pe vremuri. Fața lui trăda o viață plină de plăceri, suferințe și excese. Avea cearcăne adânci, cronicizate, cam ca ale mele, și ceva riduri la nivelul ochilor. Tenul curat indica o eliminare a viciilor. Sau, de ce nu, ceva tratamente cosmetice recente 😊

- Salut, sunt Bogdan și colecționez despărțiri, mi-a spus el zâmbind.

Ochii lui aveau o licărire aparte, un amestec de joacă și tristețe în același timp.

- Andrei, îmi pare bine, i-am răspuns, vădit derutat de „pasiunea” lui.

Atent la reacția mea, Bogdan a continuat:

- Știu, sună ciudat, însă asta colecționez eu. Unii colecționează ceasuri, mașini, tablouri, câni sau pixuri de lux... eu colecționez despărțiri.

- Interesant... Cum așa?

- Să-ți explic! După părerea mea, în viață ai parte de o singură relație de lungă durată. Restul, așa cum spune Beigbeder, se împart în felul următor: „Cele care o precedă sunt amoruri de rodaj, iar cele care o urmează sunt amoruri de recuperare”. Tu câte relații lungi ai avut?

- Doar una, care a trecut de zece ani. În rest, abia acum reușesc să depășesc trei ani, că tot vorbești despre Beigbeder, i-am răspuns zâmbind. La celelalte nici nu am apucat să ne cunoaștem prea bine tranzitul intestinal.

- Ai văzut? Așa s-a întâmplat și în cazul meu. Așa mi-am dat seama că sunt un colecționar de despărțiri. Să știi că tratez cu mare seriozitate despărțirile mele. În cămara sufletului meu sunt foarte atent așezate. Le-am pus pe categorii: relații scurte sau, dacă vrei, futaiuri - singulare sau cu repetiție, dar fără implicări serioase; medii, lunguțe și... lungă ☺ Ąla este trofeul, marea cupă. Sunt curios dacă voi reuși să-i aduc un companion ☺ Sau, de ce nu, să depășesc performanța!

Pentru o secundă, ochii lui au licărit intens. Fascinant masochism...

- Mai există un raft pe care se află dezastrele... Și,

sincer să fiu, sunt îngrijorat, pentru că am senzația că în curând voi mai avea nevoie de un raft suplimentar... Se întâmplă cam des în ultima vreme. Dar, știi ce e haios?

- ?

Eram prea buimac pentru a spune ceva...

- Că relația aia lungă a ajuns atât de îndepărtată în camera sufletului, încât aproape că nu mai reușesc să ajung la ea ca să o șterg de praf. Cred că în curând voi ajunge să am relații de două zile. Cam spre asta se îndreaptă lumea, spre eșanjism erotico-emoțional de scurtă durată. Mici shoturi de plăcere iluzorie. Dragostea va fi ca un poligon unde îți dai examenul pentru carnetul de șoferi. La primul obstacol atins... pa! Ai picat!

- E posibil, m-am gândit și eu la asta. Și totuși, mă încăpățânez să cred în iubire.

- E greu, să știi. Este extrem de greu să mai poți aduce în viața ta o relație de lungă durată. Citeam undeva, într-un text scris de un individ, că adevăratul caracter al unei persoane se dezvăluie la despărțire și după. Ce prostie! Oamenii ăștia chiar trăiesc legați la ochi, nu crezi?

- Așa mi se pare și mie. Dacă știi exact cine ești, cred că poți observa din prima semnalele care îți indică trăsăturile de caracter mai puțin plăcute ale unei persoane. Dacă știi exact cine ești și în ce moment ai ajuns, mă refer la dezvoltarea personală, ești capabil să citești rapid caracterul celeilalte persoane.

- Corect! De asta spun că textul ăla era o mizerie. Un sirop concentrat pentru naivii care vor diabet. Tu cu ce te ocupi?

- Scriu!
- Despre ce?
- Păi, așa cum tu colecționezi despărțiri, și eu scriu despre experiențele mele, despre clișeele din societate, despre relații, viață sexuală, frustrări...
- Periculos și interesant în același timp. Îmi place! Cred că te judecă lumea la greu! Românii sunt campioni la etichetări.
- Oho, nu ai idei! Judecă, bineînțeles, ce vrei să faci? Să accepte, să fie asumați? N-ai să vezi. Bărbații mă fac poponar, fătălău și mă trimit la curve, iar femeile mă fac misogin sau 'plânge-n pizdă'... E de bine, i-am răspuns zâmbind.
- Să nu care cumva să te oprești.

Brusc, privirea lui a devenit serioasă. Parcă îmi spunea: 'dacă te oprești, vin și ne batem' ☺

- Nici nu am de gând.
- Okay, mi-a părut bine. Uite, asta este cartea mea de vizită. Poate ne întâlnim la o bere. E posibil ca din povestea vieții mele să iasă un subiect interesant de carte. Un roman... Ce zici?
- Și mie mi-a părut bine. De ce nu? Nu avem de unde să știm până când nu aflăm despre ce este vorba, nu?
- Exact! Vezi? Primul pas e ca și făcut. Restul este doar viață... trăită intens. O să vezi.
- Abia aștept!

I-am strâns mâna și am plecat spre casă îngândurat... Am ajuns aproape de miezul nopții. Mi-am pus haina în cuier, m-am descălțat și m-am îndreptat spre bucătărie. Îmi era sete. Până să ajung în bucătărie, m-

am oprit în fața ușii de la cămară.

- Sper să nu mai fie nevoie să adaug rafturi aici, mi-am spus zâmbind.

Am adormit, o oră mai târziu, cu gândul că nu eram singurul colecționar de despărțiri. Halal consolare, Vulpecule. Trăi-ți-ar borcanele din suflet...

A doua zi, m-am trezit la ora 7.00, ca de obicei, am băut 500 ml de apă, după care m-am apucat să scriu pe blog. Sunt ca un ceas elvețian. Rar se întâmplă să mă trezesc după ora 7.00. Doar în week-end mai lenevesc. Și asta pentru că adorm târziu. Și pentru că... vin... uneori ☺ Roșu, alb, rose sau spumant...

Pe la 10.30, când mă pregăteam să postez primul text, mă trezesc cu un mesaj pe Facebook.

- Salut, ești treaz?

Era Bogdan.

- Noroc. Da. Aproape am terminat ceea ce aveam de făcut pentru azi. Nu mai am mult...

- Excelent. Asta înseamnă că te scot la un vin mai încolo?

- Bună idee. Berea nu m-ar încânta foarte tare.

- Hai că mi-am făcut lecțiile. Știu că îți place vinul...

Hmmm, sper să nu fie vreun psihopat, mi-am zis în gând.

- Da, e okay. La 19.00?

- Blănă. Ai un loc preferat?

- Hai la Corks! În Centrul Vechi. E mișto. Acolo organizez eu întâlnirile cu cititorii. E un wine bar cozy. O să-ți placă!
- S-a notat. Sună bine...
- Ne vedem la 19.00.

Câteva ore mai târziu, eram față în față pe terasa de la Corks. Părea puțin obosit și îngândurat.

- Știu ce crezi... că sunt obosit. Nici pomeneală. Am un creier dement. Lucrează încontinuu. Cred că o să mă omoare într-o zi. Atâta tot. În rest, dorm ca un prunc. Nu destul, dar asta este o altă discuție, mi-a spus râzând.

Iar am văzut licărul ăla masochist în ochii lui. M-am speriat puțin. Culmea e că și mie mi s-a spus că am licărul ăla...

După ce am comandat o sticlă de Caii de la Letea rose, Bogdan m-a întrebat.

- Ești pregătit?
- M-a prins puțin pe picior greșit și i-am replicat:
- Pentru ce?
- Cum pentru ce? Pentru povestea viitoarei cărți!
- Aaaaa... Oricând!
- De unde vrei să începem?
- Tu ești personajul principal, tu decizi! Eu sunt doar mașina de scris, i-am spus zâmbind.
- Bine, fie!

La marginea prăpastiei

- O să încep cu prezentul. Mă vezi?

- Normal! Ce întrebare e asta?
- Ce vezi? Vreau să-mi spui cât se poate de sincer.
- Sincer, sincer?
- Plec dacă minți...
- Văd un tip puternic sau care a crezut că poate îndura orice, dar care a suferit enorm, iar acum e ușor șifonat de propria viață. Ești cam diluat, prietene. Viața te-a făcut șprîț, cum s-ar zice. Greșesc?
- Ești bun. Așa e. Știi, masculinitatea asta, în acceptul societății actuale, este o mare tâmpenie. Este cel mai mare căcat care poate exista.
- De acord și nu neapărat. Depinde de unde o privești.
- Ți se spune că trebuie să fii puternic, da? Ce prostie! Parcă vorbim despre o adunătură de maimuțe care trebuie să supraviețuiască cu pumnii și picioarele. O mizerie... Hai să-ți spun ceva.
- Sunt doar urechi.
- Fac pariu cu tine că majoritatea așa-zișilor bărbați alfa, ăia care se bat cu tesla-n nuci că posedă cisterne de testosteron în pantaloni, sunt fie niște misogini frustrați, fie niște suferinzi mascați. Te bagi la pariu?
- Nu am studiat foarte atent problema, însă cred că mulți poartă măști. Dacă intri puțin în profunzime, vezi rapid cum apar problemele. Am făcut câteva experimente, dar nu aș generaliza.
- Cum zici. Știi de unde am părerea asta? Și eu am ars-o la fel. În lume... păream intangibil. Mi s-a spus de câteva ori că am privire de criminal în serie și coaie de oțel! De la cearcăne, hahaha.

Ei, hai, mi-am spus în gând, de parcă eu nu arăt ca un urs panda.

- Cunosc, doar am și eu, i-am replicat sec.
- Ideea e că m-am mințit. Trei sfeturi din viața mea. Ce trei sfeturi? Pfff...Vorbesc prostii... cred că aproape nouăzeci la sută din viața mea publică a fost o mască, o minciună.
- Spune-mi ceva nou despre show-bizz sau imagine publică. Am activat mai bine de zece ani în zona aia de presă, deci...
- Eu nu am lăsat niciodată să se vadă ceea ce simt și trăiesc cu adevărat, nimeni nu a văzut prin ce tsunami emoțional am trecut, problemele din copilărie, neajunsurile cu banii etc...
- Și? Te-a ajutat la ceva?
- M-a ajutat de m-a rupt! Mi-a făcut mai rău. Infinit mai rău...
- De ce?
- Pentru că toată lumea avea impresia că sunt o stâncă. Toți credeau că sunt un bad boy și aveau așteptări pe măsură. Culmea e că și femeile m-au tratat la fel.
- Am pățit-o și eu. Și? Cum s-au purtat cu tine?
- Bună întrebare! Uneori m-am simțit de parcă aș fi plătit pentru idioțeniile pe care le-au făcut toți nenorociții purtători de penis din istorie. Până la ultimul! Eu am decontat toate notele de plată pentru suferințele femeilor, de la Adam încoace, băga-i-aș șarpele-n cur să-i bag de bou incestuos. Au tras astea niște brazde în sufletul meu... wow... canioanele din State sunt joacă de copii, prietene. Ar trebui să prind un idiot de ăsta care umblă prin viață descheiat la șliț și să-i spun: „Dragul meu, trebuie să-mi decontezi nota asta!”
- Nasol! Pe de altă parte, nu vreau să par ridicol sau superficial, dar și tu ai permis să fii călcat pe cap.

- Corect, dar asta am aflat-o de curând. Până atunci, habar nu aveam că eu permit. Mi se părea că așa trebuie, că așa e normal, că așa trebuie să fie un bărbat puternic - să înghită toate mizeriile fără să zică păs. Îți dai seama ce prostie? Trăim ca niște imbecili - ne naștem, atârnam de părinți până pe la douăzeci-douăzeci și cinci de ani, mergem la școală, ne îndrăgostim, facem tot felul de căcaturi, însă de emoțiile și de relațiile noastre nu se ocupă nimeni. Nu le educă nimeni. Suntem surzi și orbi și, când ne trezim, avem nevoie de petice serioase. Asta dacă mai putem petici ceva...

- Hmmm, depinde ce înseamnă petice pentru tine, i-am spus.

- Vrei să afli?

- Da! Mamă ce arome are vinul ăsta! L-am completat cu un platou de brânzeturi. Sper că nu te superi, dar altfel intră povestea când ai o explozie de arome în gură...

- Fii atent! Se întâmpla acum un an și vreo zece luni. Mă plimbam prin cartier cu fii-meă. E mică, are opt ani. Era cald. În timp ce treceam strada, brusc, am simțit o gheară în piept. Imediat, inima a luat-o razna, panica m-a cuprins, am început să transpir abundent și să mă gândesc la tâmpenii...

- La infarct?

- Da! Deși era clar că nu era așa ceva. Era un atac de panică. Nu era primul, însă era primul pe care îl trăiam în prezența fiicei mele. Îți dai seama ce s-ar fi speriat? Tocmai tati? Tocmai omul care o protejează să o facă să se sperie?

- Și? Ce ai făcut?

- Am luat o gură maaaare de aer și m-am lăsat pe vine.

Ea m-a întrebat dacă mi-e bine. I-am spus că e de la căldură și că îmi revin imediat. Am dat vina pe calciu, că am băut cu o seară înainte la un party. Știi și tu... vrăjeală care merge bine la copii. Am așteptat cele 30 de secunde, cât știam că durează, timp în care m-am gândit la tot ce e mai frumos pe lume. După ce s-a sfârșit, ne-am dus în parc. În timp ce aia mică se dădea în leagăn, am pus mâna pe telefon și mi-am sunat o fostă iubită. Știam că are un prieten psihanalist. I-am spus că am nevoie de ajutor... urgent! Am primit numărul și am sunat.

- Și?

- Ghinion, omul avea loc abia în noiembrie, iar noi eram în august. Hai să-mi bag..., mi-am spus. Îți dai seama?

- Nașpa.

- Norocul meu a fost că omul mi-a spus că are o colegă care m-ar putea lua rapid. Am sunat-o și m-a programat peste zece zile.

- Întrebare - cum dracu' ai ajuns la asta? Ești ditamai omul!

- Ditamai boul! Mințind, Vulpescule! Mințindu-mă! Ce dracu' e așa de greu de înțeles? Am halit vrăjeala aia cu bărbatul puternic. Cu ochii închiși. O viață întreagă, bă! Știi câtor bărbați de ăștia puternici nu li se mai scoală?

- De unde știi?

- Cum de unde? De la femei! Se lasă seduse de ăștia - pentru că au imagine, job, statut etc.; se plimbă, ajung în pat cu ei și... steagul rămâne în bernă. Doliu mare în chiloții lor, prietene.

- Ouch! Măcar dacă ar lua o pastilă sau ceva. Am auzit că mulți fac asta. Sau vreun descântec... i-am spus cu

un zâmbet amar.

- Păi, „Pușca și cureaua lată” pentru ei era ☺ Mă rog, să revin... Am iubit ca ultimul bou. Înțelegi? Am dat tot! Mă rog, mai puțin bani. Na, am trăit într-o familie medie. Dar și când am avut bani, nu am fost chitros. Cu toate astea, cumva, chiar îmi place să spun că sunt antibărbat – adică nu am mașină (nici carnet), casă am, dar nu mă dau în vânt după mobilă și accesorii – fie vorba între noi, sunt un singuratic, așa că nu vine nimeni la mine, exceptând posibilele partenere... uneori; ies la bere cu băieții foaaaaarte rar, nu merg la meciuri, la pește nici atât și îmi place mult să citesc și să studiez. Și, una peste alta, ador femeile. Iar pentru asta cică sunt un fătălău.

- Ești un căcat...

- Da, mi s-a spus și asta. Cică îmi place să stau cu femeile. Păi, cu cine să-mi placă? Cu adormiții care ies la bere și se laudă cu ce „pizde” au mai futut ei? Cu „zdrențele” pe care le-au bifat? Așa le spun... „zdrențe”. Iar eu le spun mereu că sunt femei și că, dacă nu ar fi ele, ei ar fi niște onaniști de cea mai joasă speță, care ar vedea femei goale doar pe afișe și în filmele porno. Aici să vezi ceartă pe nuanțe ☺ Cică m-am pizdificat. Pe bune? Păi, ce să caut cu ăștia? Zici că sunt niște puști de clasa a 9-a care visează să fie linși pe scrot de dive de pe Porntube. Femeile sunt mult mai funny. Cocoșii ăștia sunt cumplit de plictisitori. Jur! Nici măcar nu poți vorbi despre sex cu ei. Ei vorbesc doar despre futut, nu despre sex, ca artă. Vor doar să se descarce și atât. Cam la asta se rezumă educația lor sexuală – la porno!

- Ai dreptate, este o mare diferență.

- Corect, dar câți o cunosc? Toți stau și și-o freacă la

filme de pe net și visează că le-o suga cine știe ce bombă sexy, după care le oferă anusul laaarg deschis ca să-și bage ei organul. Vise, mon cher!

– Mă rog, pornografia a cam ucis sexul. Aici sunt de acord. Plus că filmele porno sunt plictisitoare. De la primul cadru pot intui ce va urma. Rar vezi surprize... Știi ce e mișto?

– ?

– Să dai skip la porno, i-am spus zâmbind.

– Hai că ești dement. Tare asta! Vezi? Știam eu de ce te-am ales pentru carte. Te-am urmărit, te-am citit. Ești singurul care poate să înțeleagă ceea ce am trăit eu. E clar că și tu ai gustat din plin viața.

– Eeee, am trăit câteva chestii. Să zicem că am căutat calitatea și că, din fericire, am atras-o în viața mea.

– Unde rămăsesem?

– Te-am întrebat cum ai ajuns așa.

– Exact! Băi, știi care e beleaua? Nici măcar nu-ți dai seama. Te îndopi atât de mult cu căcatul de idee de mascul feroce, că nici nu realizezi când te lovește realitatea. Bam! S-a rupt echilibrul interior, s-a fisurat armura, ești pa! La revedere pace interioară, s-a dus albastru cer senin!

– Ceva motive trebuie să existe.

– Ceva? Sunt multe. Acum, după terapie, pot să le enumăr de la A la Z. Fix ca titlul ultimei tale cărți. Lucrătura este atât de complexă, încât oamenii nici măcar nu-și dau seama. Se trezesc loviți și vor să vindece efectele. Foarte rar se ocupă de cauze. Acolo e buba... acolo doare! Deci, mai bine bagi mizeria sub covor. E mai comod. Băgăm, ne punem masca de alfa și aia e.

– Știu ce zici. Hai să-ți spun un secret. Și eu am fost la

terapie. Și eu am suferit, așa că te înțeleg perfect.

– Hai că e tare. Zici că suntem doi urși panda care, când ursoaicele sunt la shopping, se întâlnesc și vorbesc despre iubire și traume.

Am râs cu poftă! Mi-am imaginat tabloul cu doi urși leneși... cum stau ei pe spate, rod niște bambus și își spun oful reciproc ☺ Pe slow motion...

– Și uite așa am ajuns la terapie...

Primii pași spre lumină

– Cum a fost contactul cu terapeutul?

– Dubios! Dubios rău. Gândește-te așa. Sunt un dur, am activat în zone destul de aspre, am făcut sport... Ca o paranteză, dacă nu făceam sport, ori mă găseai la balamuc, ori în sihăstrie cu mințile muci și vorbind cu bărboși imaginari, ori bețiv sau drogat, ori mort. Cred că educația sportivă m-a ajutat să nu clachez mai devreme.

– E posibil. Și pe mine m-a ajutat mult.

– Îți spun sigur. Știi de ce? Pentru că acolo am învățat să gestionez mental eșecul. Sigur, vorbim despre tipuri diferite de eșec, însă cred că a contat. Gândește-te că eu m-am lovit de eșec încă de la nouă-zece ani. Alții dau cu nasul de el pe la cincisprezece-șaisprezece ani. Și iese dezastru. Ca să revin, întâlnirea a fost ciudată. Știi cum se spune – dacă te duci la psiholog, ești dus cu capul.

– O tâmpenie!

– Mare tâmpenie! Frate, cred că a venit momentul să realizăm faptul că suntem oameni, nu roboți, și, ca urmare, suntem supuși greșelii. Suferim, bă! Suferim

de ne căcăm pe noi. Și nu e nimic rușinos sau ridicol în asta. Face parte din călătoria vieții, ca și ajutorul specializat, mai ales atunci când îți pierzi busola. Minciuna nu ne ajută cu nimic.

- Iar dacă venim în viața adultă cu avarii din copilărie...

- Uite, asta e o altă chestiune pe care nu o știam - treaba asta cu relația cu părinții.

- Nici eu. Tot la terapie am aflat despre asta.

- Vezi ce privați am fost de informație utilă? Bine că am învățat toate căcaturile la școală... Ieșim docti de carte și repetenți la suflet și emoții.

- Îhî, trist.

- După îndelungi ședințe de terapie, am realizat că totul pleacă de la pattern-ul de acasă. La mine a fost relația cu mama și absența unui model masculin. Cine s-ar fi gândit la asta la șaptesprezece-optsprezece ani? Nimeni, îți spun eu!

- Tot familie monoparentală?

- Tot! Iată încă un bad boy care a crescut fără un model patern. A fost nevoie să-mi inventez propriul model.

- Cum ai făcut?

- Visam că mă fac militar, că sunt în trupe de comando, îmi scriam tot felul de scenarii mentale. Făceam sport... eram superatletic. Așa am reușit să trec peste asta.

- Hmmm, interesant, i-am spus. Eu am scris și am cântat! Și cu modelul feminin?

- Băi, aici e interesant foc. În sensul că nu am avut un model, ci două. Fără vreo legătură între ele.

- Aha, deci ai fost crescut de două femei.

- Da, ca să-și bage unghia-n gât idiotii ăia de la coaliția lui pește. I-ai văzut cum arată la proteste? Cum se